

La del tritó del Montseny és una de les poblacions d'amfibis més petita d'Europa, es calcula que hi ha uns 1.500 exemplars en una extensió de prop de 25 km², val a dir que amb un futur incert i fràgil, i no cal dir que necessiten de mesures de protecció conservacionistes.

D'aquesta manera el Massís del Montseny demostra un cop més la seva singularitat biogeogràfica ja que hi perviuen poblacions residuals d'espècies, tal i com ens diuen BIGUES, J et SAIZ, E. (2006:94) «com a resultat de la lenta retirada cap al nord de la darrera glaciació, fa un milió i mig d'anys i gràcies al perllongament de les condicions idònies, a causa de l'altitud». En el cas del tritó del Montseny que prové genèticament d'una derivació de l'espècie tritó pirinenc s'ha donat el cas que, amb el pas del temps i la separació física d'ambdues poblacions, els tritons del Montseny s'adaptessin a unes condicions més mediterrànies tot evolucionant independentment fins a diferenciar-se com a espècie única.

Característiques

- Amfibi amb cua = urodel. - Ous embolcallats d'una membrana a l'aigua, que donen lloc a una larva aquàtica. - En estadi adult no supera els 110 mm de longitud corporal i els 94 mm de longitud des del musell fins a l'angle posterior de l'àrea cloacal. - Pes: 3 – 8 g. - El cos és robust, de secció subcilíndrica, amb extremitats curtes i primes però ben desenvolupades. - La cua és com a mínim tan llarga com el tronc; es troba comprimida lateralment i acaba en un marge obtús. - No té cresta dorsal.	- Espècie exclusivament aquàtica. - Viu a torrents amb fort pendent. - Amb substrat ric en fissures. - Aigües fredes, fortament oxigenades, pobres en matèria orgànica i en partícules en suspensió. - Els torrents es troben entre els 1.200 i els 700 m d'altitud. - Normalment en obaga, tot i que també hi ha poblacions en solana (si és en solana a més altitud). - El biòtop general està constituït per masses boscoses denses de fageda, de verns.	- Les primeres poblacions no es troben fins l'any 1978 i són inicialment catalogades com les més meridionals del tritó pirinenc fins 2005 no han estat considerades una nova espècie. - Endèmic del Montseny: 25 km². - Dos nuclis separats amb 4 i 3 poblacions cadascun. - Espècie molt sensible a la pertorbació humana del seu medi i evita la contaminació de les aigües, els torrents desforestats o la presència de pistes forestals. - Fonamentalment nocturn i només ha estat possible observar un baix nombre d'individus de dia sota pedres o visibles sobre la llera del torrent a última hora de la tarda.

Característiques

- Cobertes quitinoses a les puntes dels dits (ungles fosques).
- L'epidermis presenta grànuls amb una protuberància queratinitzada terminal (Figura 3), que es troben absents, però, de la regió gular, la ventral i la regió inferior de la cua.
- Els mascles presenten una àrea cloacal bulbosa, amb una obertura cloacal que s'obre en l'àrea central. Les femelles són en aquest aspecte força diferents: presenten una protuberància allargada d'aspecte tubular projectada exteriorment, a l'extrem de la qual es troba l'obertura cloacal.
- Color: el dors, els flancs del cos i la cua és de color bru uniforme amb una tonalitat axocolatada. Tant mascles com femelles mostren la gola de color crema i una taca a la regió anterior del ventre, a prop dels punts d'inserció de les extremitats anteriors, de color marfil.

- Les escasses dades sobre l'alimentació que es disposen indiquen una dieta de larves d'invertebrats aquàtics i larves de salamandra, que cerquen introduint el musell en petites esquerdes o a les vores de les pedres.
- La major part dels individus desenvolupa la seva activitat a l'interior del torrent, dins l'intricat laberint d'espais que conforma l'interior del llit pedregós del torrent, i només uns quants apareixen a la superfície de la llera. El comportament d'aquests individus sol ser la recerca d'aliment, la reproducció i l'oxigenació activa.
- Respiració cutània.
- En ser capturats, segreguen una substància d'aspecte mucós i color blanquinós que fa una olor sintètica amb l'objectiu de ser menys atractius als depredadors.

- Forta reducció del cabal dels torrents i l'augment de la temperatura de l'aigua a l'estiu, període més crític per a la supervivència de l'espècie (les aigües fredes contenen més oxigen).
- 1.500-1.000 tritons adults de població total!!

